

VICTORIA
CONNELLY

LUGEJAKS
SÜNDINUD

Originaali tiitel:
Victoria Connelly
Natural Born Readers
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selles raamatus kujutatud tegelased ja sündmused on välja mõeldud. Iga-sugune sarnasus tegelike inimeste, kas elavate või surnutega, on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 Victoria Connelly. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

R08433123
ISBN 978-9949-87-126-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Jan Cramerile – minu imelisele jutustajale,
kes on lugejaks sündinud!*

ESIMENE PEATÜKK

Bryony Nightingale oli kummargil oma lasteraamatupoe vaateakna kohal ja vahetas välja raamatuid, mis olid juba rambivalgust nautinud. Kui ta vaid suudaks kõik maailma lasteraamatud oma väikesesse poodi ära mahutada, mõtles ta juba mitmendat korda. Maailmas oli ju väga palju toredaid lasteraamatuid, alates klassikast kuni uuemate edetabeli tippudeni välja. Ta oli pidevalt pettunud, et tema piiratud riulid ei suutnud kõike ära mahutada.

Väikesese Castle Clare'i linnakese Kiriku tänaval asuv raamatu-kauplus oli Bryony au ja uhkus. Selle nimi oli lihtsalt Nightingale's ja see asus tema venna Sami poe vastas, mille kõrval oli omakorda Joshi oma, kuid erinevalt nende kaupluste klassikaliselt tumeroheliseks värvitud puitfassaadidest, oli Bryony valinud oma poe akna ja ukse jaoks sinepikollase tooni. See oli väga rõõmus ja lustakas värv, mis mõjus linna ning naaberkülade laste jaoks lausa magnetina. Bryony arvates meenutas maja mõne Beatrix Potteri loo tegelase oma.

Ka Bryony ise nägi välja nii, nagu oleks ta mõnest oma poes müügil olevast värvilisest lasteraamatust välja astunud. Pikkade, tumedate juustega, mis olid hulga värviliste paelte ja juukseklambritega selja taha või kuklasse kinnitatud, julgetest kangastest valmistatud lapitehnikas seelikute, tohutute hõbedaste vööde ning

mootorratturisaabastega oli Bryony tõeline vaatamisväärsus, keda lapsed jumaldasid, kuna ta ei näinud üldse nende vanemate ja õpetajate moodi välja. Bryony motoks oli: miks kanda ainult üht värvi, kui võid kanda korraga seitset?

Täna sel külmal aprillipäeval kandis ta üht oma lemmikseelikut, mis oli segu sinistest, rohelistest ja hõbedastest toonidest. Tema juuksed olid sidrunkollase salliga hobusesabasse seotud ja kõrvades rippusid hiigelsuured hõbekõrvarõngad. Tema õde Polly oli pärast poja kooli viimist raamatupoest läbi astunud ja öelnud, et Bryony nägi välja nagu selgeltnägija, kes oli värvivabrikust täpselt plahvatuse hetkel mööda jalutanud. Bryony oli selle peale ainult naernud. Polly ise eelistas palju tagasihoidlikumaid ja konservatiivsemaid värve.

Bryony oli raamatupoodi juhatanud juba kooli lõpetamisest saadik, kuigi osalise tööajaga oli ta seal töötanud alates neljateistkümnendast eluaastast, õppides oma emalt Eleanorilt kõike, mida vaja.

„See on nüüd sinu pood, Bryony,“ oli ema tol suvel öelnud ja Bryony mäletas siiani seda aukartust ja põnevust ning kummalist, võimsat vaikust, mis oli kaupluses maad võtnud pärast seda, kui ema oli sealt lahkunud ja ukse kohal olev kelluke helisemise lõpetanud. Ta oli seisnud uimasena keset tuba, mõeldes, et see oli nüüd tema enda väike maailm, mida juhtis tema ise. Ta oli kohe tööle asunud, võõbates riulid värviliseks ning ostes kott-toolid ja värvikirevad vaibad, kus tema väikesed ostjad saaksid riuleid uurides ning raamatuid valides mugavalt istuda või lamada. Tulemuseks oli see väike paradiis ja ta armastas seda.

Ta ei kujutanud teistsugust elu ettegi ja oli uhke selle üle, mida oli poe ülevõtmisest möödunud kuue aastaga saavutanud, kaasa arvatud laste ettelugemisklubi, mille ta oli asutanud ja mis kogus aina jõudu juurde. Kaks korda nädalas, pärast koolitundide lõppu, tulid vanemad koos lastega poodi. Mõned lapsevanemad jäid

kohale, mõned kasutasid aga ära seda, et lapsed olid kindlas kohas, ja põikasid teisel pool teed asuvasse Kuldsesse Küpsisesse tassikest teed jooma, jättes lapsed Bryony hoolde. Naisel polnud selle vastu midagi. Tegelikult ta isegi julgustas neid seda tegema. Ta leidis, et tundis end ette lugedes palju vabamalt ja avatumalt, kui lapsevanemaid läheduses polnud, häbenedes sageli oma dramaatilist esitust ja heliefekte, kui mõni lapsevanem teda hukkamõistvalt vahtis.

Ta mõtles, millal ta oli lugemisklubi asutanud, ja peagi meenus talle, et oli seda teinud sel suvel kuus aastat tagasi, kui ta oli raamatukaupluse üle võtnud. Samal suvel, kui Ben Stratton oli lahkunud.

Ben. Mees, keda ta oli armastanud põhikoolist saati. Mitte et ta oleks teda ikka veel armastanud, kinnitas ta endale, kui aknale väljapanekuks uusi raamatuid valis. Need tunded olid purunenud samal hetkel, kui mees oli aastaid tagasi tema juurest lahkunud. Ta oli öelnud, et tahab Castle Clare'i seljataha jätta ja maailmas ringi reisida. Olgu. Kui mees ei tahtnud tema juurde jääda, siis oligi parem, et ta lahkus. Tõsiasia, et ta oli palunud naisel endaga kaasa tulla, ei läinud Bryonyle eriti korda. Mehe lahkumine oli olnud reetmine. Ben oli pidanud midagi muud temast kallimaks ja naine ei suutnud seda talle kunagi andestada. Ega ka unustada.

Ukse kohal oleva väikese kellukese helin äratas Bryony mõtetest. Tulijaks oli tema vanem vend Sam.

„Tere!” ütles naine väikesel treppredelil seistes. Ta pani parajasti laste uusi müstikaraamatuid riulisse, imetledes iga raamatu kaant, enne kui ta need ettevaatlikult oma kohale asetaski.

„Tere,” vastas mees ja naine vaatas teda veidi aega poes ringi kohmitsemas.

„Kas sinuga on kõik korras?” küsis ta.

„Muidugi,” vastas vend.

„Kas sinu poes on vaikne?”

„Jah,” vastas ta. „Vanaisa hoiab asjadel silma peal. Tal on vaba hommik, sest ema viib vanaema juuksurisse. Samuti käivad nad maniküüris ja pediküüris.”

„Väga peen!”

„Kuigi ema ütles, et ta ei tea, miks ta üldse sellega vaeva näeb, sest kannab nagunii alati kummikuid ja rikub käed varsti kasvuhooes jälle ära. Isa kutsus ta seemneid külvama.”

Bryony naeris ja jätkas oma tööd, olles teadlik, et Sam viibis ikka veel seal.

„Tahtsid sa tassi teed?” küsis ta vennalt.

„Ee, tänan, ei.”

Naine noogutas, uurides teda hoolikalt. Vennaga ei paistnud kõik korras olevat. Ta paistis rahutu, nagu vaevaks teda miski.

„Mis viga, Sam?”

„Mida sa ütlesid?”

„Kas sa tahad mulle midagi öelda?”

„Ei.”

„Olgu.” Teda päriselt uskumata pöördus naine oma riulite juurde tagasi ja just siis kõhatas vend kurgu puhtaks.

„Ben on tagasi,” sõnas ta.

Bryony parem käsi, milles oli raamat põgenenud Egiptuse muumiatest, peatus ja kangestus, nagu oleks teda tabanud Medusa pillk.

„Või nii,” ütles ta viimaks, kuid tema hääles polnud värvi ega tundeid.

„Ta jõudis eile õhtul tagasi,” jätkas Sam ühe saapaga vastu teist toksides. „Helistas mulle ja andis teada. Ta vist teadis, et ma ütlen sulle edasi.”

Bryony kuulis venna sõnu vaid pooleldi. Tema mõtted olid ikka veel kolme esimese juures: *Ben on tagasi.*

„Bry?”

„Mis on? Mida sa minult kuulda tahad?”

„Ma ei tea,” vastas mees. „Midagi vihast? Midagi ebaviisakat?”

„Seda ei juhtu.”

„Olgu.”

„Kas see on kõik? Kas sa seda tahtsidki mulle öelda?”

„Jah. Lihtsalt arvasin, et sa peaksid teadma, muud midagi.” Järgenes piinlik paus. „Olgu. Jätan sind nüüd rahule.”

Bryony kuulis poekellukese helinat ja ootas veidi, enne kui aeglaselt treppredelilt alla ronis.

Nii et Ben oli siis tagasi? Noh, tema jaoks polnud seal mingit vahet. Ta ei uskunud, et mees oleks julgenud raamatupoodi tulla, nii et seni, kuni ta turvaliselt selle ruumides püsib, on kõik hästi.

Ta läks ukse juurde, pani selle lukku ja keeras sildi teistpidi, nii et sellelt võis lugeda „Suletud”, kuigi lõunani oli veel tubli paar tundi aega. Seejärel läks ta poe tagaosas asuvasse laoruumi ja puhkes nutma.

Aprilliõhtu oli külm ja Callie Logan oli Öökulli talu ahjus tule süüdanud, et meeleolu veidi helgemaks muuta. Pärast seda, kui ta oli terve päeva kirjutanud ühes tillukeses ülakorruse magamis- toas, mille ta oli pärast septembris Suffolki kolimist oma kabinetiks muutnud, veetis ta meelsasti aega elutoas, kardinad ette tõmmatud ja tuli koldes leegitsemas. Samuti armastas ta koos Samiga aega veeta ja nii juhtus viimasel ajal väga harva, et Sam ei tulnud tema juurde Öökulli tallu või tema ei sõitnud Castle Clare'i mehe raamatupoe kohal asuvasse korterisse.

„Mulle helistati täna,” hõikas Sam kõögist, kus ta keetis parajasti riisi mingi retsepti järgi ühest raamatust, mille oli enne poest lahkumist riulist kaasa haaranud. Tal oli kombeks nii teha. Callie kordas kogu aeg, et ta rohkem raamatuid ei tooks, aga raamatu- sõbrad ei kuulanud ju kunagi selliseid käskke. Vähemalt Sam kind-

lasti mitte. Käskida tal raamatute toomine lõpetada oleks olnud sama, mis käskida tal hingamine lõpetada.

„Kes sulle helistas?” küsis Callie üht halgu tulle lisades.

„Ben.”

Callie kortsutas kulmu. „Mis Ben?”

„Ben Stratton,” vastas Sam elutuppa tülles ja ahju lähedal olevale toolile istudes.

„Kas *Bryony* Ben?”

„Tema ise.”

„Mida *Bryony* sellest arvab?”

„Kui ma talle rääkisin, ei öelnud ta midagi. Ta jäi minu jutu peale täiesti vaikseks.”

„Oh, heldus.”

„Kui aus olla, olen ma tema pärast veidi mures.”

„Kas ta ei käi mitte selle pagari Coliniga?”

„Midagi sellist jah.”

„Mis mõttes „midagi sellist”?”

„Minu arvates suhtub *Bryony* temasse pisut leigelt, millest on kahju, sest Colin on üsna korralik mees. Loodan, et *Bryony* temaga ainult ei mängi.”

„Ta ei teeks ju ometi midagi sellist?”

„Sind üllataks, mida kõike inimesed üksinduse peletamiseks teevad,” sõnas mees.

„Sina ju ometi ei teinud, kui sa üksi olid?”

„Muidugi mitte,” vastas Sam. „Ma teadsin, et leian peagi sinu.”

Callie naeratas talle. „Kas sa ütled alati õigel ajal õigeid asju?”

„See tuleb eluagsest lugemisest.” Mees põlvitas tema ette põrandale ja suudles teda, enne kui kööki riisi juurde tagasi läks. Kümne minuti pärast nad juba sõid. Riis oli tõepoolest väga maitsev.

„Räägi mulle Benist,” ütles Callie.

„Mida sa teada tahad?”

„Kõike! Olen kuulnud sinu perekonna käest ainult üksikuid kilde ja mul on üsna raske seda kõike õigesse järjekorda seada,” vastas naine.

„Olgu,” alustas Sam. „Bryony ja Ben olid lapsepõlves parimad sõbrad. Nad kohtusid algkoolis ja tegid absoluutselt kõike koos, nad läksid isegi samasse Cambridge'i kolledžisse inglise keelt õppima. Ben oli ka minu ja Joshi hea sõber, kuid eelkõige oli ta siiski Bryony sõber ning kõik ootasid, et neist saab paar. Keegi ei rääkinud kihlumisest, abiellumisest või millestki sellisest – kõigile oli lihtsalt selge, et nad on igavesti koos.”

„Mis siis juhtus?” küsis Callie.